

[Kim Behnke]

brugere frihed, når det gælder valg af leverandør, men det er til syvende og sidst heller ikke nogen nyhed, når man sammenligner med Socialdemokratiets øvrige politik.

Duetoft (CD):

Selv om det er et vigtigt emne, vi nu diskuterer, er det jo sådan lidt timen derpå, fordi de store armbevægelser og den megen dramatik jo lidt gik fløjten i forbindelse med forespørgselsdebatten, som vi havde før. Derfor skal jeg ikke gøre det særlig langt, men blot komme med nogle enkelte hovedpunkter omkring energipolitikken.

Jeg vil starte med at erklære mig enig i – jeg tror, det var hr. Poul Nielson, der sagde det – at der selvfølgelig er en bred enighed omkring hovedlinjerne i dansk energipolitik, og det er i sig selv en fordel. Det er altid fordel for en sektor, at den ikke er udsat for alt for store politiske spillægterier.

På den anden side vil jeg godt advare en lille smule mod, at enigheden nu bliver så god, at den lægger sig som en dyne over energipolitikken, så vi overhovedet ikke kan få diskuteret nogen ting. Jeg må sige, at jeg føler, at det i de seneste år har været ved at være sådan, at hvis man rejste et spørgsmål inden for det energipolitiske område, så blev man straks kanøflet, som der står i H.C. Andersens »Den Grimme Ælling«, fordi det var, ligesom om den store, fine enighed ikke måtte ødelægges. Jeg mener, det er meget vigtigt, at der står en lang række partier bag dansk energipolitik, men jeg mener på den anden side også, at det er vigtigt, at vi tør tage debatter og afprøve synspunkterne, og at vi er villige til at justere nogle af de én gang vedtagne normer, som måske i virkeligheden er blevet for gamle.

I året der gik, synes jeg, der har været grund til at glæde sig over, at vores selvforsyningsgrad er så høj, som den er. Det har hr. Poul Nielson også ret i – det er blevet en hr. Poul Nielson-dag i dag, kan jeg se på det hele, for vi har jo været rimeligt enige i mange ting – og jeg synes, at den danske energipolitik har vundet en sejr, i og med at vi har så stor selvforsyning, som vi har. Det giver jo fremtidsvisioner, sådan at forstå, at det giver stabilitet, det giver sikkerhed mod alt for mange udsving udefra, og selv om verden ser rimelig fredelig ud nu, ved man jo aldrig, hvad der kan ske, og derfor er det rart at have det.

Omkring CO₂-debatten synes jeg faktisk, at de tre musketererpartiers forslag om CO₂-afgiften skadede mere, end det gavtede. Det har jeg sagt før, men jeg vil godt gentage det her. Det skadede, ikke fordi man gennemførte afgiften, men fordi man gennemførte den på trods. Miljøafgifter er efter CD's opfattelse bestemt en af de vigtige ting i fremtidens energipolitik, bestemt, og vi er også tilhængere af en CO₂-afgift, hvis den bliver gennemført på EF-plan, men når man starter miljøafgiftsdiskussionen i en konflikt, i en atmosfære af mistro og modsætninger, så tror jeg, man risikerer at ødelægge muligheden for de omlægninger til miljøafgifter, vi skal igennem i løbet af de kommende år. Ser man på hele diskussionen om det indre marked, afgiftsproblemer, grænsehandel, og hvad ved jeg, så er der ingen tvivl om, at miljøafgifterne kommer til at bære en forholdsvis stor del af vores offentlige indtægter i Danmark, men jeg er altså bange for, at de 3 partier har været med til at ødelægge lidt af det, og det håber jeg så vi kan lappe igen ved at tale os til rette.

Jeg skal ikke undlade at give hr. Bilgrav-Nielsen mulighed for at smile venligt igen ved at sige, at jeg også går ind for atomkraft, og jeg har med stor fornøjelse i årets løb set, at dele af fagbevægelsen nu synes, at det er vejen frem. Der har man altså skiftet signaler, og man mener, at det er muligheden for at få en miljømæssig fordel og en stabil energileverance.

Om EF-spørgsmålet er jeg lige ved at sige, som man aldrig må sige i dansk politik: Hvad sagde jeg! Jeg husker godt, at hver eneste gang man for 3-4 år siden tillod sig at sige, at der ville komme en energipolitik i EF, så slog man ud med arme og ben fra en række partiers side og sagde: Det bliver der i hvert fald aldrig. Nu har vi den altså. Det er desværre symptomatisk for megen EF-politik i Danmark, at man benægter fakta lige til sidste øjeblik, og så bliver man jo nødt til nogle ting alligevel, fordi man ikke har været forudseende. Jeg hilser det med glæde. Jeg tror, at hele diskussionen om tredjepart er overdrevet. Jeg tror simpelt hen ikke, at Danmark kan producere kunder i en størrelsesorden, så vi bliver løbet over ende fra udlandet. Jeg er ikke så bange som andre i denne sal for, at det skal ske, for jeg tror simpelt hen ikke, at man sidder nede i Ruhras eller et andet sted og beskæftiger sig med de kunder, vi